

DEN MOTVILLIGE POLITIKERN

1976 – 1988, 1997 – 2010

Varför blev jag fritidspolitiker brukar jag fråga mig själv? Jo, först och främst var det min arbetsituation som kommunal musikledare under 70- och 80-talen, när min dåvarande chef var moderat oppositionsledare i kommunen och bromsade utvecklingen. Som skolchef förhalade han gärna mina skrivelser till skolstyrelsen och tyckte att vi lika gärna kunde ha kommunal fallskärnhopparskola som kommunal musikskola. I debatten glömde han bort att gymnasieskolan också var en frivillig verksamhet, för vilken han tidigare varit rektor.

Rektorskonferenserna under 70- och 80-talen var att jämställa med en politisk diskussionsklubb, eftersom samtliga rektorer var politiskt engagerade! Alltså måste jag engagera mig politiskt för att få gehör för musikskolans verksamhet. Då jag alltid röstat socialdemokratiskt var det inget problem att välja parti. Socialdemokraterna hade dessutom egen majoritet i fullmäktige – vilket var till stort förtret för min chef då fullmäktige utökade musikskolans volym med 26 % i början av 80-talet. Kommunförbundet ringde och gratulerade, när alla andra musikskolor i Sverige drabbats av besparingar.

Eftersom musikskolan upptog all min tid måste jag avböja erbjudanden som föreningsordförande och tunga politiska uppdrag, men kvarstod alltså som suppleant i kulturnämnden. Efter 12 år som kommunal musikledare fick jag nytt arbete som länsmusikchef och valde att presentera mig för nya arbetsgivaren som religiöst och politiskt obunden.

Med nya krafter gick jag åter in i partiarbetet 1997. I början av 2000-talet blev jag vald som Söderhamns Arbetarekommuns sekreterare och har fungerat som sådan till årsmötet i mars 2010. Med erfarenhet som ordningsman från mitt tidigare liv som orkestermusiker, passade det alldeles utmärkt. Ordningsman är precis vad jag var. Det var roligt att få styra upp den svaga administration som rådde inom partiet. Jag började med att strukturera expeditörsarbetet bl.a. genom att iordningställa en databas av internetadresser över våra medlemmar. Tillsammans med Åsa Lindestam kompletterade vi vårt regelverk, utvecklade och förbättrade rutiner och mycket annat. Vi initierade och organiserade också partidistriktets jämställdhetsgrupp.

Nåväl, politiken då? I min värld finns det först och främst två grundtyper av politiker. Visionären och medhållaren. Visionären har i regel mycket lätt att ta debatten och har alltid någonting att säga. Medhållaren är den som begär ordet för att höras och synas. Medhållaren är ett eko, som repeterar vad andra ledamöter redan sagt. Alltså fullständigt meningslösa inlägg, enligt min mening!

Jag betraktar mig själv mer som byråkrat (ordningsman) än visionär, men jag är för den skull inte en medhållare. Man kanske upplever mig som tystlåten, men jag begär ordet endast då jag själv tycker att jag kan tillföra debatten något. Av mina uppdrag är socialnämnden den nämnd där jag trivs bäst och förhoppningsvis tillfört en del. Jag skall inte heller förringa mitt arbete i BUN, där jag faktiskt är politisk pappa till våra genuspedagoger i Söderhamns kommun.

Som sekreterare var jag alltid med på nomineringsmöten och ställde upp och anmälde mig som volontär till vakanta platser, när jag upplevde att ribban var satt för lågt, då de som föreslagits inte höll måttet. Egentligen borde det finnas ett ”körkort” för nämndsledamöter! Valberedningen har ett stort ansvar när det gäller att få lämpliga representanter i nämnder och styrelser. Man måste intervjua blivande ordföranden för att avgöra kompetens och lämplighet. Och helst även blivande ledamöter.

”Man får de politiker man förtjänar” är ett gammalt talesätt. Det låter väldigt negativt, men kunde vara positivt. Alltefter som politikerföraktet ökar är det negativt. Skulle vi däremot ha populära politiker blir talesättet positivt. I avsaknad av karismatiska politiska företrädare blir vi alla gråsossar och talesättet förblir negativt!

Söderhamn, december 2010

Christer Holm